

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 1013200749
Dátum vydania rozhodnutia: 23.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1013200749.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej, v právnej veci žalobcu: D., zastúpeného JUDr. Ján Florián Gajniak advokát s.r.o., so sídlom Šafárikovo námestie 2, Bratislava, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky, Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: 1/ D., 2/ X., 3/ D., 4/ F., 5/ T., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného úradu Bratislava (právneho predchodcu žalovaného) č. A/2013/901/MRV z 5. marca 2013, o odvolaniach žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/102/2013-258 z 21. apríla 2016 a proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/102/2013-330 z 13. júna 2016, jednomyseľne, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/102/2013-258 z 21. apríla 2016 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/102/2013-330 z 13. júna 2016 p o t v r d z u j e.

Odôvodnenie

A)
I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2013/901/MRV zo dňa 05.03.2013, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Ružinov č. SÚ/CS 3066/2012/14/AZA-10 zo dňa 24.07.2012 potvrdil.

Prvostupňovým rozhodnutím č. SÚ/CS 3066/2012/14/AZA-10 zo dňa 24.07.2012 Mestská časť Bratislava - Ružinov ako príslušný stavebný úrad nariadila podľa § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 2, §

88a ods. 6 písm. a) a § 90 ods. 2 a 3 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný zákon“) stavebníkovi - žalobcovi odstránenie stavby: prízemného skeletu plánovanej stavby „Jednoduchá stavba - Rodinný dom“ (názov podľa podaného ohlásenia jednoduchej stavby zo dňa 31.8.2011) miesto stavby: parcela registra „C“ KN č. XXX/X, kat. úz. J., uvedenej na LV č. XXXX, druh stavby: novostavba, účel: bytová budova - bývanie.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu súd zistil, že žalobca listom zo dňa 31.05.2011 ohlásil na Miestny úrad Mestskej časti Bratislava - Ružinov drobnú stavbu na pozemku parc. č. XXX/X - zabezpečovacie práce, ktorých cieľom bolo zvýšiť mechanickú odolnosť a stabilitu tehlového, murovaného plotu na pozemku parc. č. XXX/X. Stavebný úrad odpovedal listom č. SÚ-CS9600/2011/2/Mad zo dňa 06.06.2011, ktorým podané ohlásenie drobnej stavby - oplotenie, vyhodnotil ako udržiavacie práce v zmysle § 139b ods. 15 písm. a) stavebného zákona, na ktoré nie je potrebné ohlásenie príslušnému stavebnému úradu.

Žalobca podal dňa 31.08.2011 na Miestny úrad Mestskej časti Bratislava - Ružinov, (stavebný úrad) ohlásenie jednoduchej stavby označenej ako jednoduchá stavba - rodinný dom, t.j. stavba na bývanie, členenie stavby: na úrovni existujúcej stavby - betónového parkoviska sa tieto prekryjú a budú tak kryté, v podkroví budú situované dva jeden a 1 izbové byty. Rodinný dom bude na pozemku parc. č. XXX/X, vedený Správou katastra pre hl. mesto SR Bratislava na LV č. XXXX v kat. úz. J.. Žalobca preukázal, že má k nehnuteľnosti vlastnícke právo listom vlastníctva č. XXXX.

Listom zo dňa 26.09.2011 bol žalobca vyzvaný Mestskou časťou Bratislava - Ružinov podľa § 57 ods. 1 stavebného zákona o doplnenie podania zo dňa 31.8.2011 o právoplatné územné rozhodnutie vydané na žalobcom ohlasovanú jednoduchú stavbu v lehote 30 dní od doručenia tejto výzvy, nakoľko podľa ust. § 55 ods. 2 písm. a) stavebného zákona, ohlásenie stavebnému úradu postačí pri jednoduchej stavbe, ak tak určil stavebný úrad v územnom rozhodnutí. Výzva bola žalobcovi doručovaná 13.10.2011, opakované doručenie bolo vykonané dňa 14.10.2011, kedy bola zásielka aj uložená na pošte a zásielka sa vrátila 03.11.2011 s poukazom - zásielka neprevzatá v odbernej lehote.

Na základe podnetu zo dňa 04.10.2011 - vlastníčky susednej nehnuteľnosti, že na jestvujúcom oplotení sa realizuje na jej hranici nadstavba tohto oplotenia, bol 06.10.2011 vykonaný na mieste štátny stavebný dohľad, ktorý konštatoval, že na parc. č. XXX/X, kat. úz. J. vo vlastníctve žalobcu je realizovaná neidentifikovateľná stavba nad rámec ohlásenia drobnej stavby.

Orgán štátneho stavebného dohľadu vyzval žalobcu listom č. SÚ/15856/2011/vl.1/Mad zo dňa 07.10.2011 podľa ust. § 102 ods. 5 písm. a) stavebného zákona, aby bezodkladne zastavil stavebné práce vykonávané nad rámec pôvodného ohlásenia drobnej stavby - oplotenia a aby pristúpil k dobrovoľnému plneniu zriadenia nápravy - bezodkladnému odstráneniu nepovolennej steny na jestvujúcom oplotení. Súčasne ho upozornil, že ak nepovolené stavebné práce nezastaví, môže mu byť uložená sankcia podľa § 105 ods. 1 písm. c) stavebného zákona. Žalobca túto písomnosť neprevzal.

Dňa 28.10.2011 bol opakovane na stavbe vykonaný štátny stavebný dohľad, podľa ktorého stavebník - žalobca ďalej pokračoval s nepovolenou stavebnou činnosťou, ktorá spočívala v zrealizovaní betónového skeletu prvého nadzemného podlažia neidentifikovateľnej stavby - nosný múr na hranici pozemku a železobetónové stĺpy, ďalej bolo osadené debnenie a oceľová armatúra, pravdepodobne pre stavbu 2. nadzemného podlažia.

Následne stavebný úrad vydal rozhodnutie č. SÚ/CS15856/2011/2/Mad/Zar zo dňa 28.10.2011 podľa § 102 ods. 2 stavebného zákona o zastavení stavby z dôvodu, že žalobca neakceptoval výzvu orgánu štátneho stavebného dohľadu na zastavenie stavebných prác.

Z dôvodu, že žalobca opakovane nepreberal zásielky Mestskej časti Bratislava - Ružinov, stavebný úrad na pletive z kari rohoží umiestnil dočasnú úradnú tabuľu s výzvou zo dňa 07.10.2011 a s rozhodnutím

zo dňa 28.10.2011. Rozhodnutie si žalobca osobne prevzal dňa 08.11.2011. Na základe tohto rozhodnutia žalobca pozastavil stavebné práce na nepovolenej stavbe a dňa 18.11.2011 podal odvolanie voči rozhodnutiu o zastavení stavby. Krajský stavebný úrad na základe odvolania vydal rozhodnutie č. A/2012/1240/KJ zo dňa 16.02.2012, ktorým pozmenil rozhodnutie vydané stavebným úradom tak, že: Vo výrokovej časti rozhodnutia nahrádza text v znení „na nepovolenej neidentifikovateľnej stavbe“ textom znenia: „na nepovolenej stavbe rodinný dom, ktorá bola ohlásená podaním doručeným stavebnému úradu dňa 31.08.2011“.

Listom Mestskej časti Bratislava - Ružinov zo dňa 24.11.2011, označeným ako začatie konania podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona v súlade s § 88 ods. 1 písm. b) stavebného zákona a výzva na predloženie dokladov bolo žalobcovi oznámené, že sa začína konanie z vlastného podnetu o dodatočnom povolení stavby podľa § 88a ods. 1 s použitím § 88 ods. 1 písm. b) stavebného zákona vo veci stavby: jednoduchá stavba - rodinný dom, (názov podľa podaného ohlásenia jednoduchej stavby zo dňa 31.08.2011), miesto stavby: parcela registra „C“ KN č. XXX/X kat. úz. J. uvedenej na LV č. XXXX, druh stavby: novostavba, účel: bytová budova - bývanie, stavebník - žalobca. Stavebný úrad vyzval žalobcu, aby do 5 dní od doručenia tejto výzvy predložil žiadosť o dodatočné povolenie stavby podľa ust. § 8 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. a aby do 60 dní od doručenia tejto výzvy predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom. Súčasne vyzval žalobcu, aby zaplatil správny poplatok za podanie 66,- €. Žalobca bol poučený, že ak v určenej lehote požadované doklady nepredloží, alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejnými záujmami, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby, a to aj v prípade, ak žalobca v určenej lehote nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby. Súčasne mu bolo oznámené, že podľa § 88a ods. 7 stavebného zákona sa na konanie o dodatočnom povolení stavby primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66 stavebného zákona. V zmysle doručenky žalobca výzvu prevzal dňa 07.12.2011 a doručenkou podpísal s poznámkou „osobne“.

Žalobca v podaní zo dňa 09.12.2011 doručenom Miestnemu úradu Bratislava - Ružinov dňa 13.12.2011 uviedol, že 07.12.2011 obdržal príspevok zn. SÚ/CS14211/2011/5/AZA zo dňa 24.11.2011 podaný na pošte 05.12.2011, „zámerne tak podlo, aby mi 2 dni z „5-dňovej lehoty“ padli práve na sobotu a nedeľu, (čo svedčí o neuveriteľnom rozsahu nemorálnej)“. Žalobca uviedol, že bol vyzvaný na predloženie dokladov, „ľživo predstierajúc“, že žiadne dokumenty k ohláseniu jednoduchej stavby nedoložil, a pritom od 26.8.2011 je na stavebnom úrade doložené všetko, na čo bol vo výzve vyzvaný. V podaní okrem iného uviedol, že podľa stavebného zákona ohlásil jednoduchú stavbu a jedine o tom má stavebný úrad s ním konať, za ohlásenie zaplatil správny poplatok 33,- €. V auguste roku 2011 o žiadne stavebné povolenie nežiadal a ani žiadať nemôže. Podľa neho „je neprípustné ohlásenie jednoduchej stavby takouto podvodnou výzvou“ prekvalifikovať na žiadosť o stavebné povolenie.

Žalobca v podaní zo dňa 08.03.2012 doručenom Miestnemu úradu Bratislava - Ružinov uviedol, že výzvu zo dňa 24.11.2011 považuje za absolútne neplatnú a vyhrážka v nej obsiahnutá vylučuje možnosť konvalidácie tohto vadného právneho úkonu a výzvu odmietol ako nezákonnú, čo uviedol aj v jeho odpovedi zo dňa 09.12.2011.

Stavebný úrad oznámením o začatí konania o odstránení stavby č. SÚ/CS3066/2012/5/AZA zo dňa 17.5.2012 podľa § 88 ods. 1 písm. b) s použitím § 88a ods. 6 písm. a) stavebného zákona a § 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) oznámil žalobcovi začatie konania o odstránení stavby: „Jednoduchá stavba - Rodinný dom“ /názov podľa podaného ohlásenia jednoduchej stavby zo dňa 31.08.2011/ z dôvodu, že žalobca v stanovenej lehote neodstránil nedostatky svojho podania a nepodal žiadosť o dodatočné stavebné povolenie a nepredložil doklady o tom, že dodatočné stavebné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom. V zmysle doručenky si žalobca prevzal oznámenie osobne dňa 25.05.2012.

Rozhodnutím Mestskej časti Bratislava - Ružinov č.j. SÚ/CS 3066/2012/14/AZA-10 zo dňa 24.07.2012 podľa ust. § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 2, § 88a ods. 6 písm. a) a § 90 ods. 2 a 3 stavebného

zákona, v spojení s ust. § 25 vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona, bolo nariadené odstránenie stavby: prízemného skeletu plánovanej stavby „Jednoduchá stavba - Rodinný dom“ (názov podľa podaného ohlásenia jednoduchej stavby zo dňa 31.08.2011) stavebníkovi - žalobcovi, miesto stavby: parcela registra „C“ KN č. XXX/X kat. úz. J. uvedenej na LV č. XXXX, druh stavby: novostavba, účel: bytová budova - bývanie. Súčasne boli určené aj podmienky pred odstránením stavby. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že stavebný úrad žiadal od žalobcu, aby preukázal, že stavba nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom a osobitnými predpismi, pričom požadované doklady a chýbajúce náležitosti podania presne konkretizoval. Žalobca ignoroval výzvu stavebného úradu zo dňa 24.11.2011 a nepredložil žiadosť o dodatočné stavebné povolenie na jednoduchú stavbu - rodinný dom a ani ďalšie požadované náležitosti v určenej lehote. Stavebný úrad preto postupoval v zmysle ust. § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 2 a ust. § 88a ods. 6 písm. a) stavebného zákona a nariadil odstránenie nepovolenej jednoduchej stavby - rodinného domu, keďže na daný postup preukázateľne vznikli zákonné dôvody (žalobca nereagoval na výzvu stavebného úradu, nepodal žiadosť o dodatočné povolenie stavby, nepredložil doklady v určenej lehote o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami a opakovane sa nedostavil na ústne pojednávanie).

Proti prvostupňovému rozhodnutiu (č.j.: SÚ/CS 3066/2012/14/AZA-10 zo dňa 24.07.2012) podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Obvodný úrad Bratislava, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím č. A/2013/901/MRV zo dňa 05.03.2013 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že žalobca dňa 31.08.2011 podal na stavebnom úrade ohlásenie jednoduchej stavby - rodinného domu na pozemku parc. č. XXX/X kat. úz. J.. Nakoľko podané ohlásenie neobsahovalo potrebné dokumenty, stavebný úrad vyzval žalobcu dňa 26.09.2011 na doplnenie podania o územné rozhodnutie vydané na ním ohlasovanú jednoduchú stavbu. Mestská časť Bratislava - Ružinov rozhodnutím č. SÚ/CS/15856/2011/2/MAD/Zar zo dňa 28.10.2011 v znení rozhodnutia KSÚ v Bratislave č. A/2012/1240/KVJ zo dňa 16.02.2012 rozhodla o zastavení stavebných prác na nepovolenej stavbe „rodinný dom“ z dôvodu, že žalobca nepovolene začal uskutočňovať stavbu rodinného domu. Následne stavebný úrad listom zo dňa 24.11.2011 začal konanie o dodatočnom povolení predmetnej stavby a vyzval žalobcu v zmysle ust. § 88a stavebného zákona, aby preukázal, že stavba nie je realizovaná v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom a aby podal žiadosť o dodatočné povolenie predmetnej stavby a súčasne, aby predložil požadované doklady v určenej lehote. Zároveň žalobcu upozornil, že ak v určenej lehote nepredloží požadované doklady, alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie zrealizovanej stavby. V určenej lehote žalobca žiadne požadované doklady nepredložil a nepredložil ani žiadosť o dodatočné povolenie stavby. Následne stavebný úrad listom zo dňa 17.05.2012 oznámil účastníkom konania a dotknutým orgánom začatie konania o odstránení stavby „jednoduchá stavba - rodinný dom“. Stavebný úrad v danej veci postupoval v súlade so zákonom, keď napadnutým rozhodnutím nariadil odstrániť predmetnú stavbu potom, čo mal jednoznačne preukázaný zákonný dôvod pre takýto postup.

Vychádzajúc zo súdneho a administratívneho spisu po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v medziach žaloby prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť.

Prvostupňový súd skonštatoval, že je nesporné, že žalobca podaním z 31.08.2011 stavebnému úradu ohlásil jednoduchú stavbu - rodinný dom. V zmysle ust. § 139b ods. 1 písm. a) stavebného zákona jednoduchou stavbou je bytová budova (rodinný dom) len ak má maximálne 300 m² zastavanej plochy, jedno nadzemné podlažie, môže mať aj jedno podzemné podlažie a podkrovia. Pri povolení takejto jednoduchej stavby postačí ohlásenie stavebnému úradu len prípade, ak tak určil stavebný úrad v územnom rozhodnutí podľa § 39a ods. 5 stavebného zákona, čo vyplýva z ust. § 55 ods. 2 písm. a) stavebného zákona.

Podľa názoru súdu stavebný úrad preto postupoval v súlade so zákonom, keď vyzval stavebníka - žalobcu listom zo dňa 26.09.2011 na predloženie právoplatného územného rozhodnutia k ohláseniu

predmetnej stavby. Žalobca si výzvu neprevzal, zásielka sa vrátila s poznámkou, neprevzatá v odbernej lehote, preto je možné, ako tvrdí žalobca, že sa o existencii výzvy dozvedel až nahliadnutím do spisu. Napriek tomu však v zmysle ust. § 24 ods. 2 správneho poriadku, sa má za to, že mu výzva bola doručená tretí deň od uloženia písomnosti, aj keď sa o nej nedozvedel. Túto skutočnosť nemôže spochybníť ani prípadné absentovanie dennej pečiatky podacej pošty na obálke. Je nesporné, že žalobca na základe výzvy stavebného úradu z 26.09.2011 ohlásenie jednoduchej stavby z 31.08.2011 v stanovenej 30 dňovej lehote nedoplnil o právoplatné územné rozhodnutie, čo nespochybnil ani sám žalobca. Rovnako je nesporné, že stavebný úrad nevydal oznámenie v zmysle ust. § 57 ods. 2 stavebného zákona, že proti uskutočneniu stavby nemá námietky, na základe ktorého by žalobca mohol začať s uskutočňovaním ohlásenej jednoduchej stavby.

Žalobca požadované územné rozhodnutie nepredložil a ani sa nevyjadril, či vôbec takýmto územným rozhodnutím disponuje. Aj napriek tejto skutočnosti a skutočnosti, že stavebný úrad nevydal oznámenie, že proti uskutočneniu stavby nemá námietky (§ 57 ods. 2 stavebného zákona), začal uskutočňovať stavebné práce na predmetnej ohlásenej stavbe rodinného domu, čo bolo nesporne zistené z vykonaného štátneho stavebného dohľadu dňa 06.10.2011 (na parcele č. XXX/X sa nachádza neidentifikovateľná stavba). Aj podľa názoru súdu žalobca postupoval v rozpore s ust. § 57 ods. 2 stavebného zákona. Aj ohlásené stavebné práce môže stavebník - žalobca uskutočňovať len na základe písomného oznámenia stavebného úradu, že voči uskutočneniu ohlásenej stavby nemá námietky. Štátny stavebný dohľad preto vyzval žalobcu, aby zastavil stavebné práce a aby odstránil nepovolenú stenu na jestvujúcom oplatení. Z ďalšieho štátneho stavebného dohľadu zo dňa 28.10.2011 bolo zistené, že žalobca pokračoval v stavebnej činnosti. Stavebný úrad preto rozhodnutím č. SÚ/CS15856/2011/2/Mad/Zar zo dňa 28.10.2011 podľa § 102 ods. 2 stavebného zákona rozhodol o zastavení stavby a žalobcu vyzval, aby pozastavil stavebné práce.

Následne stavebný úrad po zistení, že žalobca uskutočňuje nepovolenú stavbu v súlade s ust. § 88a ods. 1 stavebného zákona v spojitosti s ust. § 88 ods. 1 písm. b) stavebného zákona, začal konanie o dodatočnom povolení stavby a vyzval žalobcu, aby predložil žiadosť o dodatočné povolenie stavby podľa ust. § 8 vyhlášky č. 453/2000 Z. z. a doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom oznámením zo dňa 24.11.2011. Súčasne poučil žalobcu, že ak v určenej lehote nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby, požadované doklady, alebo ak sa na podklade predložených dokladov preukáže rozpor stavby s verejnými záujmami, nariadi sa odstránenie stavby. Podľa doručenky založenej v administratívnom spise žalobca výzvu z 24.11.2011 osobne prevzal. S námietkou, že na doručenke nie je jeho podpis, a preto mu výzva nebola doručená, sa súd nestotožnil, pretože žalobca na výzvu reagoval listom zo dňa 09.12.2011, v ktorom uviedol, že mu bola výzva doručená, a že všetky doklady už predložil a tiež vyjadril svoje znepokojenie nad poskytnutou 5-dňovou lehotou, z ktorej boli 2 dni víkend.

Žalobca namietal, že stavebný úrad mal posudzovať jeho žiadosť z 31.08.2011 v spojení s podaním z 09.12.2011 podľa obsahu ako žiadosť o dodatočné povolenie stavby a skúmať súlad s verejným záujmom, pretože obsahovala náležitosti žiadosti o dodatočné povolenie stavby v zmysle ust. § 88a stavebného zákona. Tiež tvrdil, že podané ohlásenie jednoduchej stavby je podľa obsahu žiadosťou o stavebné povolenie, keďže sa nejedná o jednoduchú novú stavbu, ale o zmenu stavby, na ktorú podľa § 55 ods. 1 stavebného zákona je potrebné stavebné povolenie. S uvedenými námietkami sa súd nestotožnil. Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je následné zhojenie závažnej chyby, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami, pričom dôkazné bremeno je na vlastníkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Predpokladom úspešnosti stavebníka v konaní o dodatočnom povolení stavby v zmysle citovaného ustanovenia § 88a ods. 1 stavebného zákona je preukázanie skutočnosti, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom (pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo 125/2010).

Prvostupňový súd uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že by uskutočňovaná stavba a jej dodatočné povolenie nebolo v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom, najmä s

cieľmi a zámermi územného plánovania. Žalobca v liste zo dňa 09.12.2011 uviedol, že všetky doklady už predložil a aj z ďalších podaní žalobcu vyplýva, že žalobca ani nemienil predložiť už skôr požadované územné rozhodnutie a žiadosť o dodatočné povolenie stavby. Vo všetkých písomnostiach uvádzal, že správny orgán mal všetky doklady k dispozícii a stavebný úrad má konať na základe jeho žiadosti z 31.08.2011 - ohlásenia jednoduchej stavby - rodinný dom na pozemku parcelné č. XXX/X, vedený Správou katastra pre hl. mesto SR na LV č. XXXX v kat. úz. J.. Z administratívneho spisu súd nezistil, že by žalobca stavebnému úradu predložil požadované územné rozhodnutie, žiadosť o dodatočné stavebné povolenie a podklady preukazujúce, že stavbu je možné dodatočne povoliť a nebude v rozpore s verejnými záujmami. V zmysle ust. § 57 ods. 1 stavebného zákona k ohláseniu jednoduchej stavby podľa § 55 ods. 2 písm. a) žalobca mal pripojiť aj podklady s náležitosťami žiadosti o stavebné povolenie a projektovú dokumentáciu. Žalobca však nijako v konaní nepreukázal, že by jeho ohlásenie z 31.08.2011, resp. žiadosť mala všetky zákonné náležitosti a že by stavebnému úradu predložil všetky doklady, resp. podklady, čo žiadnym spôsobom nekonkretizoval a nešpecifikoval. Uviedol len, že stavebný úrad má všetky podklady k dispozícii. Individuálny záujem v prípade nepovolenej stavby nie je možné povýšiť nad záujem verejný a súlad individuálneho záujmu stavebníka postavením nepovolenej stavby s verejným záujmom musí v konaní preukázať stavebník (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.1.2014, sp. zn. 6Sžp 7/2013).

S námietkou žalobcu, že konanie o odstránení stavby a aj rozhodnutie o odstránení stavby nemá právny základ, pretože konanie o dodatočnom povolení nebolo ukončené a malo byť zastavené, sa súd nestotožnil z dôvodu, že ust. § 88a ods. 2 a 6 stavebného zákona stanovuje postup stavebného úradu v prípade, ak stavebník v určenej lehote nepredloží požadované doklady alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom alebo ak nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby. Podľa názoru súdu prvostupňový správny orgán preto postupoval správne, keď v súlade s ust. § 88a ods. 2 a 6 stavebného zákona nariadil odstránenie stavby uskutočnenej žalobcom. Zastavenie konania v danom prípade by nemalo oporu v zákone, pretože žalobca nepovolene realizoval stavbu v rozpore so stavebným zákonom.

Súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcu, že stavebný úrad mu mal poskytnúť pomoc a poučenie, pretože ak by žalobca rešpektoval jednotlivé výzvy stavebného úradu, ktoré boli náležite zdôvodnené, mohol žalobca predísť danému stavu a vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru súdu výrok prvostupňového rozhodnutia je dostatočne určitý, aby v prípade výkonu rozhodnutia bol aj vykonateľný. Stavba, odstránenie ktorej bolo nariadené, bola dostatočne presne vymedzená, špecifikovaná a jej opis je určitý a jednoznačný, nie je možné ju zameniť s inými stavbami stojacimi na pozemku, na ktorom je nariadené aj odstránenie stavby v zmysle prvostupňového rozhodnutia.

Súd sa nestotožnil ani s ďalšími námietkami žalobcu, že rozhodnutia sú neodôvodnené. Žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní, vyjadril s k upovedomeniu účastníkov v konaní o dodatočnom povolení stavby, k doručovaniu výziev žalobcovi, ako aj k výkonu štátneho stavebného dohľadu a aj k nečinnosti žalobcu. Žalobca podľa názoru súdu odignoroval výzvy stavebného úradu, k predmetným výzvam sa aj vyjadroval, že nič nedoloží, pretože stavebný úrad má všetky podklady k dispozícii. Žalobcovi ako účastníkovi konania nič nebránilo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podkladom napadnutého rozhodnutia a aj k námietkam D.. O., ktorá je účastníčkou stavebného konania v zmysle stavebného zákona.

Krajský súd v Bratislave konštatoval, že po preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov riadne zistili skutkový stav veci. Žalovaný správny orgán sa riadne vysporiadal so všetkými dôvodmi uvedenými žalobcom v odvolaní, správne vyhodnotil skutkový a právny stav a vec správne právne posúdil.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi, súd náhradu trov konania nepriznal. Pribratým účastníkom správneho konania súd náhradu trov konania

nepriznal, pretože za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy konania vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. do konania pribrať, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám nemohol nijako ovplyvniť (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžp 14/2011 a 8Sžo 52/2011).

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) a písm. h) O.s.p., podľa ust. § 205 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p. a podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.

Žalobca uviedol, že Krajský súd v Bratislave mu týmto rozhodnutím odňal možnosť konať pred súdom. Rozsudok vychádza z nesprávneho posúdenia veci, rozhodnutím súdu boli porušené jeho ústavné práva a právo na spravodlivý súdny proces, hoci nejde o zložitú vec, pretože krajský súd (§ 205 O.s.p.):

- a) neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- b) krajský súd na základe vykonaných iba čiastkových dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam
- c) zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a iné dôkazy, ktoré neboli súdom v dôkaznom konaní zrealizované
- d) z vykonaného dokazovania súd vyvodil nesprávne právne závery
- e) nevyvsoriadal sa s otázkou ďalších účastníkov konania.

Podľa názoru žalobcu Krajský súd v Bratislave v prejednávanej veci konal nesústredene, pričom priebeh pojednávania nebol dobre zorganizovaný, v dôsledku čoho rozsudok nadobudol sankčný charakter.

Tým, že Krajský súd v Bratislave neuskutočnil ani na jednom z dvoch pojednávanií žiadne dokazovanie, bolo vážnym spôsobom zasiahnuté do práv žalobcu, aj ako seniorovi. Žalobca mal za to, že konanie o žalobe má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nakoľko žaloba bola prerokovaná v rozpore s § 1 O.s.p. a nebola tak zabezpečená spravodlivá ochrana jeho práv a oprávnených záujmov.

Postup stavebného úradu od samého začiatku, t.j. od 31.08.2011 bol neodborný, nemorálny, nekvalifikovaný, a teda nezákonný voči žalobcovi, pretože bol založený nie na skutočnostiach žalobcom predkladaných, ale na neurčitých dohadoch a pre žalobcu z neznámych motívov. Žalobca od samého začiatku dokumentoval, že nerobí absolútne nič nezákonného činnosťami, ktoré na svojom pozemku vykonával. Samospráva i štátna správa to vôbec nebrali do úvahy, ale osoby od stavebného úradu i žalovaného urputne išli za svojím cieľom žalobcovi znemožniť realizáciu jeho vlastníckych práv. Na pojednávaniach predsa žalobca oboznámil súd s nezákonným postupom stavebného úradu, ktorý sa nezákonne snažil vydať stavebné povolenie na postavenie niečoho na žalobcovom pozemku, pre žalobcu celkom neznámemu subjektu. Žalobcov „skelet“ v zmysle stavebného zákona vôbec nie je žiadna stavba, čo stále dokazuje a čo podporil takými technologickými detailami, ktoré boli stavebnému úradu známe z jeho podania už od 31.08.2011, ktoré však stavebný úrad i žalovaný úplne ignorovali. Len nekvalifikovaný, nemorálny a zlý človek môže vidieť „stavbu“, ktorú by chcel dať odstrániť. To čo sa iba podobá vonkajšími znakmi „na panelovú garáž“ tak svojou podstatou nemožno za stavbu považovať. Zákonne ju nemožno odstrániť, pretože nie je pevne spojená so zemou.

Žalobca v rámci odvolania opakovane mal výhrady proti účasti D.. F. O. v predmetnom konaní, ktorú prvostupňový súd pribral do konania.

Vyjadril tiež nespokojnosť s priebehom pojednávania na prvostupňovom súde.

Žalobca uviedol, že popisnými číslami niekedy existujúcich budov na jeho terajšom pozemku predsa

jednoznačne dokázal, že jeho pozemok je na LV v katastri nehnuteľností zapísaný ako „zastavaná plocha“, to znamená, že na tomto pozemku už boli svojho času „umiestnené budovy“ a parcela žalobcu nie je žiadnym stavebným pozemkom. Revitalizáciou už raz zastavaného územného prostredia jednoduchou stavbou, na základoch bývalých stavieb a navyše s využitím ešte doteraz existujúcich pozostatkov bývalých stavieb, nie je možné nikým pomenovať ako stavenie na stavebnom pozemku a požadovať od žalobcu územné konanie podľa § 32 stavebného zákona. Preto nemôže byť pri takomto zákonom určení typu nehnuteľnosti žalobcu predmetom nejakej jeho žiadosti alebo žiadneho konania stavebného úradu, pretože stavby tam sú (aj teraz) už umiestnené (a), využitie územia je už dané (b), nie je to žiadne chránené územie (c), o žiadnej stavebnej uzávere tam nemôže byť žiadna reč (d).

Žalobca uviedol, že kto vie dobre čítať a rozumie napísanému textu, tak musí vedieť, že § 39 územné rozhodnutie stavebného zákona v spojitosti s § 39a ods. 1 toho istého zákona uvádza: „Rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa podmienky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia“. Naprosto nič, ani z týchto dvoch paragrafov (32 a 30) stavebného zákona sa vôbec nemôže nijako aplikovať na ohlásenú jednoduchú stavbu žalobcom. Preto nemôžu byť zo zákona oprávnené (a sú preto nezákonné) žiadne výhrady stavebných orgánov, že žalobca konal bez územného rozhodnutia a bez stavebného povolenia.

Z vyššie uvedeného vyplýva akým hrubým, nezákonným spôsobom bolo zanedbané ohlásenie jednoduchej stavby žalobcom a porušenie mnohých paragrafov stavebného zákona i správneho poriadku, o čom žalobca v žalobe i v odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu poukázal.

Konanie súdu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti O.s.p. nemá charakter sporového konania. Povinnosťou súdu v preskúmaní konaní pri posudzovaní prítomnosti tretej osoby v konaní ako vedľajšieho účastníka na strane niektorého zo zúčastnených strán, je skúmať či sú splnené zákonné podmienky podľa § 245 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 93, ale súčasne posudzovať opodstatnenosť jej vstupu vzhľadom na charakter preskúmvanej veci (uznesenie NS SR z 18.08.2010, sp. zn. 6Sžo/119/2010). Žalobca vo svojom odvolaní proti rozsudku tunajšieho súdu spochybnil právny záujem vedľajšej účastníčky konania D.. F. O. ako občianky, ktorá nie je v zmysle zákona žiadnou susedkou žalobcu (takže nespĺňa nevyhnutnú podmienku stavebného konania, pretože žalobca neohrozuje žiadne jej práva a povinnosti) a nemá so žalobcom žiadny problémový majetkovo-právny vzťah ani žiadny spor. Žiadnymi konaniami žalobcu na jeho pozemku nie sú naprosto ničím a v ničom ohrozované jej práva ani iné oprávnené záujmy.

Žalobca poukázal na to, že predmetom konania je rozhodnutie správneho orgánu, s ktorým nie je vedľajšia účastníčka konania D.. F. O. v žiadnom zákonom právnom vzťahu v zmysle hmotného práva. Jej účasť v tomto konaní považoval žalobca za nadbytočnú, neúčelnú bez preukázania skutočného právneho záujmu na výsledku konania s poukazom na ust. § 30 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších doplnkov (katastrálny zákon). Podľa práva právny záujem na výsledku sporu medzi účastníkmi má ten, ktorého právne postavenie bude priaznivo, alebo nepriaznivo ovplyvnené rozsudkom v tomto spore.

Žalobca uviedol, že stavebné konanie nebolo vedené v zmysle stavebného zákona a správneho poriadku, hoci na to bezúspešne naliehal od samého začiatku komunikácie so stavebným úradom. Preto ani súd svojim výrokom podľa názoru žalobcu nemôže ospravedlniť nezákonný postup stavebného úradu za ktorý sa schováva aj žalovaný, ktorý nezačal stavebné konanie do 7 dní, ako mu to rigorózne prikazuje § 61 ods. 1 stavebného zákona, ale súd prekvapujúco naopak akceptoval evidentne nikdy žalobcovi riadne nedoručený prípis z 26.09.2011, ktorý navyše svojim obsahom (nachádza sa v spise) vôbec neodpovedá na žalobcom ohlásenú jednoduchú stavbu s priloženou dokumentáciou a projektami. Tejto skutočnosti a pojmu ohlásená jednoduchá stavba sa stavebný úrad úplne vyhýba, nakoľko nezmyselne píše o nejakej žiadosti o doloženie územného rozhodnutia. Preto z obsahu tejto písomnosti nemožno vyvodzovať žiadne právne závery, ale rozsudok mu právnu závažnosť podľa názoru žalobcu neoprávnené poskytol.

Stavbou by sa doterajšie žalobcove dielo - výrobok stalo až vtedy, ak by ho žalobca v zmysle § 43 stavebného zákona pevne pripojil k verejnej elektrickej sieti, rozvodov vody, kanalizácie i plynu. Toto sa predsa ešte vôbec nestalo. Celý nezákonný postup orgánov samosprávy a štátnej správy vychádza z perzekučných, účelových lží a machinácií, keď znemožňovali žalobcovi realizovať jeho práva, aby svoje dielo s nimi riadne v zmysle zákona identifikoval. Nekompetentné tvrdenia si žalovaní podopierali tzv. „úradnými zápsmi“ alebo nedoručenými písomnosťami. Keby boli bývali so žalobcom v zákonnej súčinnosti, potom by nemohli nikdy tvrdiť niečo ako „nie-identifikovateľná stavba“. Pretože odborným posúdením projektu s jeho autorom a žalobcom, ako aj príloh ohlásenej jednoduchej stavby na stavebnom úrade MČ BA Ružinov by bolo dielo žalobcu veľmi ľahko identifikované. Lenže takýto odborný a zákonný prístup, ktorý im ukladá stavebný zákon § 63 a § 61, nemorálne, nezákonne neuskutočnili.

Uplatnenú technológiu realizácie žalobcovho diela si predsa vynútila existencia pozostatkov starých i nových, dávno tam existujúcich stavieb na pozemku XXX/X (výpis z katastra doložený v spise). Tieto podmieňovali použitie prefabrikátov, takže precízne vyhotovené nielen prefabrikáty dielov (t. j. vyrobené vopred) sú určené aj na spoje bez použitia maltových alebo cementových spevňovacích zmesí, čiže boli položené na exaktne nivelizáciu (do vodováhy), t. j. zrovnané pozostatky starých, skoro 100 ročných, pevných stavieb so základmi, a potom už v staroveku známou technológiou iónskych (alebo dórsnych) stĺpov s príslušnými klinmi (strmeňmi) ukladané. Aj tesné tehlové pripojenie na existujúci murovaný plot sa realizovalo hákmi. Grafické zobrazenie technológie prefabrikátov (ktoré bolo čitateľné z textu projektovej dokumentácie ohlásenej jednoduchej stavby) pre prehľadnosť a jasnosť tohto tvrdenia, uviedol v prílohe.

Žalobca uviedol, že to čo nazývajú žalovaní „skelet“, je to dielo skonštruované z prefabrikátov, ktoré nie sú pevne spojené so zemou. Obojstranné prefabrikáty sú prepojené len vo vzduchu, čím takto drevom svojho času regulérne podšalovaný tvoria nad zastavanou plochou strop. Takže ani strop nie je so zemou pevne spojený, ale ako každý iný strop je „vo vzduchu“. Čo je vo vzduchu, nemôže byť pevne spojené so zemou, čo pri definícii stavby vyžaduje § 43 stavebného zákona. Žalobca pre ilustráciu skutočnosti priložil fotky svojich prefabrikátov nespojených pevne so zemou.

Stavebný úrad žalobcovi nemohol určiť stavebný pozemok, keď jeho parcela je katastrom definovaná ako zastavaná plocha. Prípadné rozhodnutie o umiestnení stavby by v skutočnosti nemohlo nijako „umiestniť“ žalobcom ohlásenú jednoduchú stavbu na už zastavanej ploche a prípadné rozhodnutie o umiestnení by v skutočnosti nemohlo žiadnym spôsobom úplne nič určovať, ani žiadne podmienky na umiestnenie stavby, pretože žalobca situoval svoju ohlásenú jednoduchú stavbu v prelúke obkolesenej zo 4 strán už 100 rokov existujúcou stavbou (okrem „mladšej“ cesty).

Žalovaný a stavebný úrad úplne nezákonne prekrúcajú aj ustanovenie § 32 stavebného zákona o umiestnení stavby, negujúc skutočnosť, že tento § nehovorí o stavbách na zastavanej ploche, ale iba o situácii, keď sa plánuje stavať niečo úplne od základov nové, aby sa tá nová stavba posudzovala ako nová stavba. Napriek tomuto faktu súd neoprávnene pripisuje vinu žalobcovi, že nežiadal o územné rozhodnutie. Súd ignoroval skutočnosť, že parcela vo vlastníctve žalobcu „nie je holým, teda nezastavaným stavebným pozemkom“. Je to zastavaná plocha, obkolesená 4 stavbami, t. j. je situovaná v tzv. prelúke, ktorej hranice nemôže žalobca fyzikálne ani materiálne nijako prekročiť. Preto je tvrdenie žalovaného a stavebného úradu o nedostatku žiadosti o územné rozhodnutie právne irelevantné. Nikto nemôže žiadať o súhlas o umiestnenie stavby tam, kde už stavby existujú. A v žalobcovom prípade ešte v tejto fáze o novej stavbe vôbec nemožno hovoriť. Je to zatiaľ nové dielo, nie stavba.

Podľa názoru žalobcu je porušením procesného práva, ak súd neskúma pravdivosť nejakej listiny, ktorú žalobca namieta, ale súd sám túto namietanú listinu bez dôkazov akceptuje ako pravdivú. Súd totiž odmietol skúmať nelegálnosť listu stavebného úradu z 26.09.2011, ktorý bol „doručovaný“ v rozpore s poštovým poriadkom a tak tento list sa tým stal pochybným dokumentom stavebného úradu, čo nemožno z hľadiska procesného práva akceptovať. Súdu totiž podľa názoru žalobcu neprináleží právo

sfaľšovanú zásielku prehlásiť za pravú, iba podľa náhľadu do spisu, pretože táto zásielka bola „doručovaná“ v rozpore so záväzným poštovým poriadkom platným v Slovenskej republike.

Preto by súd podľa názoru žalobcu nemal vo svojej úvahe vychádzať z tzv. fikcie doručenia, pretože táto zásielka nevykazuje zákonom určené náležitosti, nakoľko chýbajúca prezenčná pečiatka pošty, ako povinná náležitosť doporučenej poštovej zásielky, v zmysle poštového poriadku. Takže dva nedostatky - chýbajúca pečiatka a nezaplatené poštovné nie sú žiadnou banalitou, ale podvodom. Je preto dôvodné podozrenie, že s touto zásielkou bolo účelovo manipulované. Dokazuje to aj fakt, že žalobca sa o jej existencii dozvedel až zo spisu v októbri 2011, kedy „lehota“ na podanie „žiadosti“ o nezmyselné územné rozhodnutie dávno uplynula. O opakované doručenie (nie ako poštár) tejto písomnosti zo strany stavebného úradu nebol urobený žiadny pokus. Pretože nie je známe, kedy sa táto machinácia uskutočnila, nikto nemôže tvrdiť, že by ju žalobca, ak by sa nachádzal v mieste trvalého bydliska, odmietol prevziať. Nemôže byť preto brané ako pravda, že list z 26.09.2011 sa žalobcovi pokúsili doručiť.

Žalobca sa teda neodvolával iba proti právnemu posúdeniu hmotného práva, ale nesprávneho posúdenia procesného práva v oblasti doručovania.

Žalobca poukázal tiež na skutočnosť, že súd neskúmal pravdu skresľujúce rozhodnutia a iné listiny žalovaného a prvostupňového správneho orgánu z pohľadu Charty základných práv Európskej únie, či správne orgány rešpektovali, že ľudská dôstojnosť je nedotknuteľná, pričom ich konaním bola hrubo pošľapovaná.

Ako vyplynulo z ústneho prerokovania žaloby na pojednávaní dňa 20.03.2014 a vypočutia vedľajšej účastníčky súdneho konania D.. F. O., konanie o odstránení stavby a jemu predchádzajúce úkony a konania zo strany prvostupňového orgánu sa uskutočnili na jej podnety, čo sa snažila ďalšími ľživými a nepravdivými tvrdeniami doložiť súdu vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že D.. F. O. v súlade s § 14 správneho poriadku mala byť teda účastníčkou konania už dávno. Jej podania mali byť súčasťou spisu správneho orgánu a žalobca mal mať právo vyjadriť sa k týmto ľživým podaniam, ktorých vyvrátenie ani na pojednávaní dňa 14.04.2016 súd žalobcovi neumožnil.

Žiadne práva D.. F. O. a spol. nemôžu byť navrhovanou jednoduchou stavbou žalobcu ničím dotknuté, pretože geometrické určenie i polohové určenie a zobrazenie pozemku v katastrálnej mape parcelu určuje vyznačením jej parcelného čísla, ktoré sú u žalobcu a menovanej vzdialené, pretože nie sú susedné.

Súd na viacerých miestach rozsudku uviedol, že sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcu, ale vnútorný obsah celého rozsudku svedčí o tom, že konanie proti žalovanému a stavebnému úradu bolo „akoby zvrtnuté“ na riešenie nejakého susedského sporu. Žalobca preto dôvodne argumentoval, že žalobou napadnuté rozhodnutia správnych orgánov sú nezákonné, nakoľko rozhodnutia sú vydané v rozpore s § 18 ods. 1 a § 19 ods. 1 správneho poriadku. Krajský súd sa s týmito tvrdeniami a uvádzanými dôvodmi nezákonnosti vôbec nevysporiadal ani na prvom (20.03.2014) ani na druhom pojednávaní (14.04.2016). Z konania krajského súdu je zrejmé, že si bol vedomý okruhu osôb, ktorých práva a oprávnené záujmy v samotnom správnom konaní a tým aj súdnym konaním sú alebo môžu byť dotknuté, a preto uznesením č. 1S/102/2013-31 zo dňa 20.01.2014 rozšíril okruh účastníkov uvedených v záhlaví tohto rozsudku.

V súdnom konaní sa preukázala existencia vlastníctva susednej časti starej stavby tretími osobami, synmi žalobcu. Nezákonnosť konania správnych orgánov v rozpore s § 18 ods. 1 a § 19 ods. 1 správneho poriadku bola súdom úplne obchádzaná. V rozpore so skutkovým stavom sa súd v súdnom konaní predmetnou námietkou (vlastníctva časti starej stavby tretími osobami) nezoberal napriek tomu, že nezákonné rozhodnutie žalovaných, svojim zamietnutím žaloby, by ju de iure validoval.

Žalobcovu námietku, že konanie o odstránení stavby, a tak i samotné rozhodnutie z neho vyplývajúce, nemá právny základ, keďže ešte ani do dňa podania odvolania, nebolo právoplatne ukončené konanie podľa podania zo dňa 31.08.2011 a zo dňa 09.12.2011 o dodatočnom povolení stavby. Tieto podstatné

právne skutočnosti nezobral súd do úvahy ani sa s nimi nevysporiadal, keďže ako nepodložene tvrdí súd „zastavenie konania by nemalo oporu v zákone, pretože žalobca nepovolene realizoval stavbu“. Ani toto konštatovanie súdu nemá oporu v zákone, pretože podľa § 18 ods. 1 správneho poriadku konanie sa začína na návrh alebo z vlastného podnetu.

Súd vedený svojou fikciou, ničím neopodstatnenou fixnou predstavou o „novej stavbe“ sa naprosto s väčšinou žalobcových námietok vôbec nezaoberal, z čoho mu potom úplne mylne, v rozpore so skutkovým stavom vyplynulo akoby správne konštatovanie o riadnom zistenom skutkovom stave zo strany žalovaného, bez dostatočného preskúmania. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzil iba na konštatovanie, že preskúmal rozhodnutia žalovaného, avšak z celého rozhodnutia nevyplýva a ani sa v ňom nenachádza vysvetlenie ako súd postupoval pri preskúmaní, ako presne ich preskúmal a pod.

Súd sa rozhodnutiam správnych orgánov v podstate nevenoval, iba ich prehlásil za dostatočné a správne. Následne pri svojom rozhodovaní na žiadnom z uskutočnených dvoch pojednávaní súd neprejavil naprosto žiadnu snahu o konkrétne rozobratie žalobcom uvádzaných skutočností, ktoré dôkazmi žalobcu (teda nie iba nejakých verbálnych tvrdení) spochybňovali zistenie skutkového stavu na základe tzv. štátnych stavebných dohľadov. Na nedostatky postupu a rozhodnutí správnych orgánov žalobca upozorňoval i počas obidvoch ústnych pojednávaní. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa vo svojom vyjadrení k žalobe nevyjadruje k žiadnym podstatným právnym a skutkovým okolnostiam uvádzaných v žalobnom návrhu.

Žalobca poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.01.2012, sp. zn. 2Sžo/25/2011, v zmysle ktorého sa len Najvyšší súd SR ako odvolací súd v správnom súdnictve môže obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a v celom rozsahu sa s ním stotožniť. Avšak krajského súdu sa takéto konanie netýka, a teda je povinný uvádzať v rozhodnutí úvahy, ktorého viedli k rozhodnutiu, presvedčivo.

Žalobca v žalobe namietal aj porušenie procesných pravidiel a s tým súvisiace porušenie zákonných ustanovení stavebného zákona a správneho poriadku vzťahujúcich sa na konanie o odstránení stavby, ktoré malo predchádzať konaniu o dodatočnom povolení stavby. Súd na predmetnú námietku uviedol, že prvostupňový správny orgán postupoval správne, keď v súlade s ust. § 88a ods. 2 a 6 stavebného zákona nariadil odstránenie stavby, pretože z administratívneho spisu nezistil, že by žalobca stavebnému úradu predložil podklady preukazujúce, že stavbu je možné dodatočne povoliť a nebude v rozpore s verejnými záujmami. Pri takomto konštatovaní súd vychádzal iba z nekompletného administratívneho spisu, o čom sa žalobca presvedčil nahliadnutím do spisu dňa 31.03.2016.

Žalobca zdôraznil, že z obsahu oznámenia o začatí konania o dodatočnom povolení stavby z vlastného podnetu zo dňa 24.11.2011 je preukázané, že konanie bolo začaté a prebiehalo v rozpore s ustanoveniami § 18 ods. 3 správneho poriadku. Správny orgán neupovedomil o začatí konania všetkých známych účastníkov konania, nakoľko nie sú uvedení medzi subjektmi, ktorým sa doručuje oznámenie a z oznámenia ani nevyplýva, že títo účastníci by boli upovedomení o začatí konania verejnou vyhláškou. V rozpore s ust. § 18 ods. 3 správneho poriadku ukladal správny orgán žalobcovi uviesť zoznam účastníkov stavebného konania, aj keď ho začal tento orgán konať z vlastného podnetu.

Uviedol tiež, že v danom prípade nebol dôvod pre doručovanie verejnou vyhláškou, nakoľko stavebný úrad mal dostatočne zistenú adresu jeho pobytu - priamo oproti stavebnému úradu.

Krajský súd v rozpore s § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. na základe nevykonania právne relevantného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v rozpore s § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V rozhodnutiach uvádzané tvrdenia žalovaných orgánov o nepredložení dokladov a nečinnosti žalobcu považoval žalobca za nepravdivé a sú v rozpore so spisovým materiálom. Žalobca predsa reagoval na oznámenie stavebného úradu zo dňa 24.11.2011, doručené mu dňa 07.12.2011, svojím podaním na

Mestský úrad Bratislava-Ružinov dňa 09.12.2011 (dodržaná 5-dňová lehota). V predmetnom podaní uviedol žalobca, že právne a skutkové okolnosti pre právnu a procesnú nedôvodnosť doručeného oznámenia sú nenaplnené. Žalobca predovšetkým upozornil stavebný úrad na skutočnosť, že potrebné doklady a materiály (+ projekty), vyžadované stavebným úradom v oznámení zo dňa 24.11.2011, mali k dispozícii na posúdenie už od 31.08.2011, kedy došlo zo strany stavebníka k ohláseniu „jednoduchej stavby“ na stavebnom úrade Mestská časť Bratislava-Ružinov. Okrem toho žalobca stavebný úrad upozornil na to, že aj správny poplatok vo výške 33,- eur uhradil už pri predmetnom ohlásení.

Stavebnému úradu teda nič nebránilo v tom, aby tento rozsiahly komplexný materiál (na oficiálnom tlačive MČ BA-Ružinov) i s projektami a 22 stranami zákonom požadovaných príloh mohol posúdiť súlad predmetných predložených materiálov a dokladov, že nie je v rozpore verejnými záujmami. Na posúdenie dokladov mal stavebný úrad vyše tri mesiace, počas ktorých mohol zistiť, aké ďalšie prípadné doklady by potreboval žalobca dodatočne doložiť. Podaním zo dňa 24.11.2011 však správny orgán vyzýval žalobcu, aby doložil materiály, ktoré mu už dávno boli doručené.

Žalobcov procesný návrh zo dňa 31.08.2011 v spojení s podaním zo dňa 09.12.2011 napĺňa obsahové náležitosti žiadosti o dodatočné povolenie stavby v zmysle ust. § 88a nasl. Žalobca sa nazdával, že stavebný úrad bol povinný, na základe jeho podania zo dňa 09.12.2011, ak sa úrad domnieval, že na pozemku je nepovolená „stavba“, pokračovať v predmetnom konaní, a preskúmať súlad s verejným záujmom, tak ako mu to ukladá zákon, na podklade dokumentácie doručenej mu žalobcom spolu s podaním zo dňa 31.08.2011.

Okrem vyššie uvedených dôvodov nezákonnosti napadnutých rozhodnutí, krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol v rozpore s § 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.

Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevyjadril k námietke žalobcu, ktorou tento spochybnil výkon štátnych stavebných dohľadov a tak preukázal, že skutočné zistenie riadneho skutkového stavu pri ich vykonávaní totálne absentuje.

V žalobe sa, okrem iného (str. 10-12), poukázalo na to, že štátny stavebný dohľad sa nekonal za účasti žalobcu (rozpor s § 3 ods. 2 správneho poriadku), ani ďalších dotknutých účastníkov a s jeho výsledkom nebol ani oboznámený napriek tomu, že ho správny orgán vyzval na doručenie podkladov. Vo výzve správneho orgánu zo dňa 04.11.2011 sa existencia a konanie štátneho stavebného dohľadu neuvádzajú, a preto žalobca o nich nevedel a nemohol sa k ich obsahu vyjadriť. Skutkový stav zistený štátnym stavebným dohľadom z verejného priestranstva dňa 06.10.2011 a 28.10.2011 nie je vôbec žiadnym „riadnym zistením skutkového stavu“ v súlade so zákonom. Nezúčastnili sa ho účastníci ani všetci vlastníci dotknutých nehnuteľností. Nedostatočne zistený skutkový stav vyplýva i z preukázania, že nezmyslene tvrdený vybudovaný „nový múr“ v zápise z obhliadky dňa 28.10.2011 bol predsa opravený na základe ohlásenia drobnej stavby. Na čo mu stavebný úrad po mesiacoch oznámil, že na to ohlásenie drobnej stavby vôbec nepotreboval. Ďalšia časť „stavby“, ktorú mal stavebný úrad zistiť dňa 28.10.2011 pritom vôbec nebola realizovaná žalobcom.

Žalobca zdôraznil, aby sa eliminoval dôsledok mätenia pojmov zo strany súdu, že uskutočnil dve ohlásenia na stavebný úrad, a to prvé zo dňa 27.05.2011, ako ohlásenie drobnej stavby a druhé dňa 31.08.2011, ako ohlásenie jednoduchej stavby. Takže ide o dve rôzne ohlásenia medzi ktorými je veľký zákonný i časový rozdiel, ktorý treba diferencovane rešpektovať. Krajský súd však v napadnutom rozsudku neuviedol nad rámec ktorého ohlásenia realizoval žalobca „stavbu“.

Podaním zo dňa 31.08.2011 sa začalo v súlade s § 18 ods. 1 správneho poriadku samostatné konanie, ktoré doteraz (06.06.2016) nebolo ukončené, nakoľko správny orgán toto konanie ku dňu rozhodovania krajského súdu riadne neukončil. Krajský súd napriek tomu považoval za zákonné rozhodnutia a konania správnych orgánov podľa § 88a, i keď neukončili riadne začaté správne konanie. Keďže konanie nie je ukončené, nemožno odstrániť stavbu, ktorá môže byť v súlade s právnym poriadkom, verejným záujmom atď. Krajský súd absolútne opomenul žalobcovu dôvodnú a dôkaznú argumentáciu.

Žalobca zároveň namietal, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu je nedostatočne odôvodnené. Odôvodnenie rozsudku nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s vecou. Z odôvodnenia rozsudku, ktoré má rozsah 17 strán, úvahy súdu, ktorými sa súd pri svojom rozhodovaní riadil, predstavujú s výnimkou citácií iba niektorých zákonných ustanovení a opisu niektorých uvádzaných skutočností v žalobe len 138 riadkov a aj v nich sa Krajský súd v Bratislave stručne vyjadril len k niektorým dôvodom. Žalobca v žalobe zo dňa 19.04.2013 uviedol viacero dôvodov, pre ktoré žalovaný nepostupoval v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, nezistil dostatočne skutkový stav veci, neposkytol odpoveď v čom vidí nezákonnosť konania žalobcu a pod.

Namietal tiež, že z výroku vôbec nemožno jednoznačne zistiť, čo presne podlieha odstráneniu stavby. V žalobe sa uvádza, že výrok správnych orgánov nie je formulovaný tak, ako sa vyžaduje, teda nie je formulovaný presne, určito, zrozumiteľne a nevyjadruje vyriešenie veci, ktorá je predmetom správneho konania. Súd na žalobcovu námietku reagoval stručným zhodnotením, že výrok rozhodnutia správneho orgánu je dostatočne určitý, a tak vykonateľný a že stavba, ktorá má byť odstránená bola dostatočne presne vymedzená, jej opis je jednoznačný a nie je možné ju zameniť s inými stavbami stojacimi na pozemku, na ktorom je nariadené odstránenie stavby. Takéto nelogické, nezmyselné a pritom iba stručné vysporiadanie sa so žalobcovou námietkou nemožno považovať za dostačujúce.

Výrok správneho orgánu je nešpecifický a nejasný. Z výroku vôbec nemožno jednoznačne zistiť, čo presne podlieha odstráneniu stavby. Nepresný pojem „prízemný skelet“, bez uvedenia konkrétnych stavebných úprav a častí stavby, ktoré podľa stavebného úradu mali byť vykonané na pozemku parc. č. XXX/X, kat. úz. Ružinov, zakladá nevykonateľnosť predmetného rozhodnutia pre jeho neurčitosť.

Súd vo svojom odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že rozhodnutia správnych orgánov sú neodôvodnené, pretože správne orgány sa v napadnutých rozhodnutiach vysporiadali so všetkými námietkami žalobcu. Uvedené tvrdenie nepovažoval žalobca za pravdivé a dostatočne dôvodné a v súlade so zisteniami v súdnom konaní. V žalobe sú uvedené námietky, ku ktorým sa správne orgány pri odvolaní žalobcu vôbec nevyjadrili ako napr. namietanie nedostatočne zisteného skutkového stavu veci z výkonu tzv. štátnych stavebných dohľadov, oprávnené spochybnenie doručovania písomnosti zo dňa 26.09.2011, sústavné porušovanie zásady súčasnosti v zmysle ust. § 3 ods. 2 správneho poriadku, nerešpektovanie zákonného ust. § 19 ods. 2 správneho poriadku.

Krajský súd podľa názoru žalobcu nerešpektoval závery najvyššieho súdu vyslovené v jeho zrušujúcom rozhodnutí, ktorým predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu bolo zrušené a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

Žalobca uviedol, že napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave nie je v súlade so zákonom, nespĺňa predpoklady a požiadavky kladené na kvalitu súdnych rozhodnutí judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ani Ústavného súdu Slovenskej republiky a vo svojej podstate odníma účastníkovi konania možnosť náležite argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci odvolacieho konania. V prejednávanej veci sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil žalobca vo svojej žalobe, dokonca na viaceré z nich v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nereagoval. Takýmto postupom súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.04.2016, sp. zn. 1S/102/13-51 (správne má byť 1S/102/2013-258) zmení tak, že ho zruší a zruší rozhodnutia dotknutých správnych orgánov a vec vráti žalovaným správnym orgánom na ďalšie konanie.

III.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom Krajského súdu v Bratislave uvedeným v napadnutom rozsudku, že správne orgány oboch stupňov riadne zistili skutkový stav veci, žalovaný správny orgán sa riadne vysporiadal so všetkými dôvodmi uvedenými žalobcom v odvolaní, správne vyhodnotil skutkový a právny stav a vec správne právne posúdil. Súd nezistil žiadnu vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto podanú žalobu bolo potrebné zamietnuť.

Žalovaný konštatoval, že prvostupňový súd sa dostatočne vecou zaoberal, dostatočne zistil skutkový stav veci a správne posúdil podstatné otázky sporu. Obsah odvolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave je v podstate rovnaký ako bol obsah podanej žaloby žalobcu proti rozhodnutiu Obvodného úradu Bratislava, odboru výstavby a bytovej politiky, ku ktorej sa žalovaný vyjadril listom zo dňa 31.05.2013.

Prvostupňovým súdom do konania pribratí účastníci konania D.. M. V., F.D. a T.D. vo svojich písomných vyjadreniach k odvolaniu žalobcu sa v plnom rozsahu stotožnili s argumentáciou žalobcu uvedenou v rámci odvolania, ktorému navrhli vyhovieť.

Účastníčka konania D.. F. O. zotrvala na svojich doterajších vyjadreniach k predmetnej veci a s obsahom odvolania žalobcu vyjadrila zásadný nesúhlas.

Žalobca s obsahom vyjadrenia žalovaného správneho orgánu, ako aj D.. F. O. k jeho odvolaniu nesúhlasil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa používajú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Senát najvyššieho súdu v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že predmetom odvolacieho konania je v poradí už druhé rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave vydané v predmetnej veci. Po prvýkrát prvostupňový súd rozhodol o žalobe žalobcu dňa 27. marca 2014 rozsudkom č. k. 1S 102/2013-51, ktorým žalobu ako nedôvodnú zamietol. Uvedený rozsudok Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Sžo 52/2014 z 28. októbra 2015 zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že z podkladov súdneho spisu nie je zrejmé, z akého dôvodu nebol rozsudok v predmetnej veci vyhlásený v pôvodnom zložení senátu, ktorým bola vec prejednaná, t. j. z akého dôvodu došlo k zmene v zložení senátu. Uvedený postup súdu u žalobcu mohol vzbudiť pochybnosti, či vo veci rozhodoval zákonný sudca, a preto nepreskúmateľnosť postupu súdu mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že pôvodný rozsudok Krajského súdu v Bratislave bol zrušený výslovne z procesných dôvodov.

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. A/2013/901/MRV zo dňa 05.03.2013, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Ružinov č. SÚ/CS 3066/2012/14/AZA-10 zo dňa 24.07.2012, ktorým podľa § 88 ods. 1 písm. b), § 88a ods. 2, § 88a ods. 6 písm. a) a § 90 ods. 2 a 3 zák. č. 50/1976 Zb. bolo žalobcovi - stavebníkovi nariadené odstránenie stavby: prízemného skeletu plánovanej stavby „Jednoduchá stavba - Rodinný dom“ (názov podľa podaného ohlásenia jednoduchej stavby zo dňa 31.08.2011) miesto stavby: parcela registra „C“ KN č. XXX/X, kat. úz. J., uvedenej na LV č. XXXX, druh stavby: novostavba, účel: bytová budova - bývanie.

Úlohou súdu bolo posúdiť, či v predmetnej veci boli splnené zákonné podmienky pre vydanie rozhodnutia žalovaného, ktorým s konečnou platnosťou rozhodol o odstránení stavby žalobcu.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedeným v

odvolaní uvádza nasledovné.

Senát najvyššieho súdu v prvom rade považuje za potrebné zdôrazniť, že rozsah súdneho prieskumu je daný výrokom napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené súd skúmal, či boli dané zákonné podmienky v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) , § 88a ods.2, § 88a ods. 6 písm. a) stavebného zákona, za existencie ktorých stavebný zákon umožňuje nariadiť stavebníkovi odstránenie stavby.

Podľa § 88a ods. 1 veta prvá stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania, a osobitnými predpismi.

Podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona, ak vlastník stavby požadované doklady nepredloží v určenej lehote alebo ak sa na ich podklade preukáže rozpor stavby s verejným záujmom, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) stavebného zákona, stavebný úrad nariadi vlastníkovi stavby odstránenie stavby postavenej bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním alebo bez písomného oznámenia stavebného úradu podľa § 57 ods. 2 pri stavbách, ktoré treba ohlásiť; odstránenie stavby sa nenariadi iba v prípadoch, keď dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejným záujmom.

Podľa § 88a ods. 6 písm. a) stavebného zákona, stavebný úrad nariadi odstránenie stavby aj v prípade, ak stavebník v určenej lehote nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby.

Podľa § 88a ods. 7 stavebného zákona, na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 88a ods. 8 stavebného zákona, podľa odsekov 1 až 7 sa postupuje aj pri neohlásenej jednoduchej stavbe alebo jej zmene, ak bola určená na ohlásenie podľa § 55 ods. 2 písm. a).

Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj kompletný administratívny spis žalovaného správneho orgánu, vrátane prvostupňového, aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo v posudzovanej veci bolo nepochybné preukázané, že žalobca zrealizoval stavbu bez stavebného povolenia.

Pokiaľ žalobca, ktorý zrealizoval nepovolenú stavbu, nepredložil v súlade s ust. § 88a ods. 1 stavebného zákona požadované doklady a dôkazy o tom, že stavba nie je v rozpore s verejným záujmom, sa senát najvyššieho súdu v plnom rozsahu stotožnil so závermi prvostupňového súdu, že zákonné podmienky pre nariadenie odstránenia stavby podľa § 88a ods. 2 stavebného zákona v posudzovanej veci boli jednoznačne dané.

Vyššie citované zákonné ustanovenie § 88a ods. 1 stavebného zákona, jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností umožňuje dodatočne povoliť len takú stavbu, ktorá nie je v rozpore s verejným záujmom.

Je zrejmé, že žalobca, ktorý jednoznačne bol zaťažený dôkaznou povinnosťou, nepreukázal, že uvedená stavba nie je v rozpore s verejným záujmom, pričom jeho námietky sú vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu a postupu správnych orgánov bez právnej relevancie.

Za stavu, že žalobca si svoju povinnosť nesplnil, stavebný úrad bol povinný konať striktnie podľa zákona, a preto v zmysle § 88a ods. 2 stavebného zákona nariadil odstránenie stavby. Rovnako z ustanovenia § 88a ods. 6 písm. a) stavebného zákona vyplýva, že stavebný úrad nariadi odstránenie stavby aj v prípade, ak stavebník v určenej lehote nepredloží žiadosť o dodatočné povolenie stavby. Ani jednu z týchto povinností žalobca nesplnil, preto stavebný úrad konal v súlade so zákonom, ktorý v tomto prípade jednoznačný a nariadil odstránenie stavby rozhodnutím, ktoré má všetky požadované

zákonné náležitosti. V súvislosti s povinnosťou žalobcov predložiť žiadosť o dodatočné stavebné povolenie poukazuje odvolací súd aj na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 1 As 46/2006-75, [1202/2007 Sb. NSS]:

„Dodatočné stavebné povolenie môže byť vydáno len pri splnení podmienok daných stavebným zákonom a príslušným prováděcím predpisem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. dodatečné povolení změny stavby, a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.“

Účelom konania o dodatočnom povolení stavby je vlastne dodatočné zhojenie závažnej vady, ktorou je prvotné vedomé ignorovanie zákona zo strany stavebníka, pod podmienkou preukázania skutočnosti, že ďalšia existencia nepovolenej stavby nie je v rozpore s verejnými záujmami. Dôkazné bremeno je na vlastníčkovi stavby, keďže sa dopustil porušenia zákona. Predpokladom úspešnosti stavebníka v konaní o dodatočnom povolení stavby v zmysle citovaného ustanovenia § 88a ods. 1 stavebného zákona je preukázanie skutočnosti, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými stavebným zákonom (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júla 2012, sp. zn. 5 Sžp 28/2011).

V predmetnej veci správne orgány oboch stupňov v rámci svojej kompetencie, ktorú im zveruje stavebný zákon, pri výkone verejnej moci dohľadali na dodržiavanie relevantných právnych predpisov vzťahujúcich sa k stavebnému konaniu a v rámci svojej rozhodovacej činnosti posúdili, že postup stavebníka bol v rozpore so stavebným zákonom.

Odvolací súd považoval rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov za zákonné, keď na základe skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu žalobcovi ako stavebníkovi nariadili odstránenie predmetnej stavby, keďže žalobca v konaní ostal pasívny a v určenej lehote nepredložil požadované doklady preukazujúce, že dodatočné povolenie stavby nie je v rozpore s verejným záujmom.

Odvolací súd zdôrazňuje, že nie je možné pripustiť taký výklad zákona, ktorý by stanovil miernejšie kritériá pre dodatočné povolenie stavby, resp. jej zmeny, než aké sú kladené na riadne stavebné povolenie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a procesného postupu im predchádzajúcim, konštatuje, že záver, ktorý stavebný úrad v prvostupňovom správnom rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami stavebného zákona.

Pokiaľ žalobca namietal účasť D. F. O. v predmetnom súdnom konaní, senát najvyššieho súdu skonštatoval, že krajský súd uznesením č. k. 1S/102/2013- 31 z 20. januára 2014 pribral do konania účastníkov správneho konania, označených v záhlaví tohto rozsudku, pričom postupoval v súlade s ust. § 250 ods. 1 O.s.p.

K námietkam žalobcu ohľadne nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I.ÚS 56/01).

Aj Európsky súd pre ľudské práva, napr. v rozsudku z 21. januára 1999 vo veci Garcia Ruiz v. Španielsko konštatoval, že podľa konštantnej judikatúry súdu reflektujúcej princíp riadneho chodu spravodlivosti musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere obsahovať dôvody, na ktorých sú založené. Povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom.

Čo sa týka návrhov žalobcu na doplnenie dokazovania súdom, senát najvyššieho súdu poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 v ktorom konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ústavný súd poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré právne normy citoval, zdôraznil, že vo svojej judikatúre uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Občiansky súdny poriadok v správnom súdnictve upravuje vznik nároku na náhradu trov konania iba proti žalovanému správnomu orgánu, nie proti žalobcovi, ktorý podal žalobu a ňou disponuje. Špecifické postavenie ďalšieho účastníka v konaní spôsobuje, že trovy konania, ktoré mu vznikli, znáša zo svojho. S poukazom na uvedené odvolací súd o náhrade trov do konania pribratých účastníkov rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a náhradu trov konania im nepriznal.

B)

Prvostupňový súd uznesením č. k. 1S/102/2013-330 zo dňa 13. júna 2016 uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil podľa priloženého platobného predpisu súdny poplatok za odvolanie vo výške 70,- € (pol. č. 10 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov).

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, pretože podľa jeho názoru neexistujú žiadne dôvody na zaplatenie súdneho poplatku, a preto tlačivo na jeho zaplatenie súdu vrátil. Odvolanie oprel o argumentáciu, že súdny poplatok v uvedenom uznesení sa žalobcu netýka, pretože súdny poplatok za návrh na preskúmanie zákonnosti už dávno zaplatil. Súd požadoval totiž zaplatenie súdneho poplatku na jednej strane za odvolanie a pritom použil položku č. 10 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, takže je zrejmé, že ide o nesprávny postup súdu, pretože položka č. 10 písm. a) hovorí: „z návrhu na preskúmanie“. Zákon č. 71/1992 Zb. v sadzobníku súdnych poplatkov nikde neuvádza, že účastník má v správnom súdnictve platiť za odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu, ktorým je v tomto prípade Krajský súd v Bratislave, takže je nemožné za odvolanie požadovať uhradiť súdny poplatok, keď na to neexistuje žiadna položka v sadzobníku.

V zmysle vyššie uvedeného žalobca zastával názor, že nie je povinný uhradiť Krajskému súdu v Bratislave nesprávne vyrubený súdny poplatok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bolo uznesenie krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa postupom podľa Položky č. 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov vyrubil žalobcovi súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 70,- €.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Z. z. súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 4 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká: podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 - 3 zákona č. 71/1992 Zb., sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou.

(2) Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

(3) Za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu súdu v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa platí poplatok podľa odseku 2.

Podľa § 8 ods. 1, 4 zákona č. 71/1992 Zb. poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu 3f) a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti. Ostatné poplatky sú splatné do troch dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložila povinnosť zaplatiť poplatok, alebo ktorým sa schválil zmier.

V zmysle Položky č. 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov je z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, ak v písmenách b/ až d/ nie je ustanovené inak, výška súdneho poplatku stanovená na 70,- €.

V predmetnom konaní spornou zostala otázka vzniku poplatkovej povinnosti.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že za správne žaloby podané podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa poplatok platí v sume 70,- €, pričom podľa § 8 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. sa splatným stáva podaním žaloby na súd. Súdny poplatok musí byť teda zaplatený pred tým, ako súd o žalobe rozhodne, čo vyplýva z formulácie Položky č. 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov - „z návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby (...)“.

K námietke žalobcu, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby, avšak spoplatneniu nepodlieha odvolanie, najvyšší súd uvádza, že podľa už vyššie citovaného § 1 zákona č. 71/1992 Zb. vyplýva, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konania súdov, ak sa tieto vykonávajú na návrh účastníkov konania a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Pritom treba dôrazne rozlišovať úkony, ktoré sa spoplatňujú, od konaní súdov.

Konáním na návrh (resp. na základe žaloby) sa rozumie predovšetkým konanie podľa Občianskeho súdneho poriadku. Za konanie sa pre účely platenia súdnych poplatkov považuje nielen konanie pred súdom prvého stupňa, ale rovnako i odvolacie konanie a dovolacie konanie (§ 6 ods. 1 menovaného zákona). Citované ustanovenie § 6 ods. 2 pritom výslovne zakotvuje, že poplatok podľa rovnakej sadzby ako za návrh sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Úkony a konania, ktoré majú byť spolplatené, predpokladajú ich výslovné zaradenie do Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona. Sadzobník súdnych poplatkov sa s touto problematikou vysporiadal tak, že vytvoril štyri časti (počnúc 1. januárom 2016 aj V. časť zaoberajúca sa poplatkami v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky; pozn.), z ktorých I. časť upravuje poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní (kam t. č. patrilo aj správne súdnictvo), II. časť poplatky za úkony súdov, III. časť sa zaoberá poplatkami orgánov štátnej správy súdov a IV. časť je venovaná poplatkom za úkony prokuratúry. Poplatok za podanie návrhu je splatný jeho podaním (§ 8 ods. 1 menovaného zákona). Pod pojem návrh treba subsumovať aj odvolanie, ako návrh na odvolacie konanie. Je to spôsobené tým, že zákon síce pri vymedzení pojmov nie je dôsledný, avšak z celkovej konštrukcie úpravy súdnych poplatkov v Sadzobníku súdnych poplatkov tvoriacom prílohu zákona č. 71/1992 Zb. nemožno spochybníť to, že poplatková povinnosť stanovená Položkou č. 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov sa vzťahuje na celé konanie o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby, pričom odvolacie konanie je konanie o riadnom opravnom prostriedku. Podľa názoru najvyššieho súdu aj vetu prvú poznámky č. 3 k Položke č. 1 v znení cit.: „Poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej“, je potrebné vykladať v kontexte s konštrukciou celého zákona č. 71/1992 Zb. vrátane Sadzobníka súdnych poplatkov (oddelené štyri časti) tak, že sa vzťahuje na celú prvú časť upravujúcu poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní, teda aj k Položke č. 10 písm. a/, ktorou je určený súdny poplatok za občianske súdne konanie o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy na základe žaloby.

Z uvedeného vyplýva, že výklad žalobcu odporuje ustanoveniam zákona č. 71/1992 Zb., a to konkrétne ustanoveniu § 2 ods. 4 menovaného zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, § 5 ods. 1 písm. a/, podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania, a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Výklad, ktorý žalobca zvolil možno považovať za účelový, v rozpore so zákonom i jeho účelom, pretože vedie k záveru, že v podstate väčšina odvolacích konaní by nepodliehala súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej zo špecifických vecne formulovaných žalôb (okrem všeobecných žalôb - návrhov uvedených v Položke č. 1 vychádzajúc z poznámky 3 k Položke č. 1) v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Navyše, pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle oslobodiť odvolacie konanie vo veci správnej žaloby od platenia súdnych poplatkov, nevyhnutne by táto skutočnosť bola výslovne uvedená medzi výnimkami obsiahnutými v § 4 zákona č. 71/1992 Zb., ktorý taxatívne vymenúva konania (ods. 1) a osoby (ods. 2) oslobodené od platenia súdneho poplatku.

Ďalej z § 6 ods. 2 zákona č. 71/1992 Z. z. vyplýva, že poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Žalobca mohol súčasne s podaním odvolania voči rozsudku krajského súdu zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 70,- €.

Táto povinnosť mu bola uložená v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb., nakoľko podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. je poplatníkom tiež ten, kto v odvolacom konaní podal odvolanie. Krajský súd súdny poplatok správne vyrubil podľa Položky č. 10 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov platného a účinného v rozhodnom období. V odvolaní žalobca neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé spochybníť správnosť napadnutého uznesenia, nakoľko povinnosť zaplatiť súdny poplatok je zákonnou povinnosťou a každý, koho sa týka, je povinný ju splniť. Tejto povinnosti sa nemožno zbaviť z dôvodov uvádzaných žalobcom a v prípade, že túto svoju povinnosť nesplní dobrovoľne, súd bude súdny poplatok vymáhať.

Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší súd napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne a právne správne podľa § 219 ods. 2 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 492 ods. 2 SSP potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.